Anul I Nr. 1

REDACȚIA
Str. POPA PETRE Nr. 42 Et. III
Telefon 2.33.55

ADMINISTRAȚIA
PASAGIUL VICTORIEI SCARA B. Et. I
Telefon 3.31.52
BUCUREȘTI

4 pagini 3 Lei

ÎNVIEREA

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICĂ ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

DUMINICĂ 22 SEPTEMBRIE 1940

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Inscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

Procesul Naționalismului Românesc

SCRISOARE D-LUI HORIA SIMA, vice-președintele consiliului de miniștri

de TOMA VLĂDESCU

DOMNULE VICE-PREȘEDINTE DE CONSILIU,

Cine se ridică astăzi să ia cuvântul după o destul de lungă tăcere — dar într'o cauză pe care o socotesc vitală — nu este nici primul venit și poate nici ultimul om de pe drum... E poate un om tânăr, încă, — dar care totuși ține minte mai de demult. O listă mai veche, pe care fără îndoială că n'ar putea s'o cunoască restul — și întreagă — nici chiar atâția din tinerii noștri de azi, a căror simpatie ferventă (altfel, de atâtea ori arătată, v'a fi fost singura noastră mângâere prin atâtea ceasuri deprimante și reci pe care le-am putut trăi. Câți își mai aduc aminte acum de acele exaltante începuturi, cantina Gutenberg, lupte de stradă, foaia pe care noi o scoteam atunci, acel Cuvânt Studențesc la care nu ajungea să fiem, fiindcă trebuia deopotrivă s'-l tipărim — ajutând cu brațele noastre mașinile care se mișcau atât de încet pentru gândul aprins care ne consuma. Recunosc pe aceia cu cari am lucrat admirabilele zile — și ei mă recunosc deopotrivă! Ne-am întâlnit de altfel și în primele noastre închisori, în nopțile friguroase dela Văcărești, sau în subterenele negre ale Siguranței...

Timpul cât am fost plecat din țară, desigur nu m'ar fi putut despărți de acele neuitate începuturi în care aș vrea să spun că un anumit contur, moral mai ales, al neamului meu, isbutise să prindă ființă, se ridica dominant, ca să rezume par'că toată această agitație confusă în care trăiam... Un adolescent însingurat, și puțin trist, dar activ, printre atâția camarazi mai veseli și de altă exuberanță, nu mai putea privi decât chipul orbitor și atâta de depărtat care se arăta în față: o țară alta decât aceea pe care o aveam. O țară poate cum nu mi trebuia să fie niciuna pe lume. Fascinanta imagine a crescut în mine, a continuat lent și a continuat aproape ca o tristă poveste care trebuia împlinită.

Studii de doctorat, bibliotecile Parisului, sau chiar palidele jocuri ale unei tinereți fără soare prea mult, nu făceau totuș decât să colaboreze la această gravă exaltare interioară pe care n'o mai puteam părăsi. Omul acesta liberat aproape de carne și de pământ, pe care par să-l construiască destule dialoguri platoniciene — și care în zilele noastre a crescut atât de barbar, până la demență aproape — eu îl simțiam infirm în natură, îl vedeam că nu se compune nu nimic real, îl vedeam desigur osândit și disgrațiat.. Iar dacă în mine am încercat eu însumi să cultiv omul acesta, să-i cer aproape un fel de imposibilă vieață, pe care n'o hrăniau de altfel decât atâtea zadarnice nostalgii, e sigur totuș că nu am căzut niciodată în caricatura destrăbălată a acestor ideologi descompuși pe cari anumită civilisație, fără sensurile culturii, ni l-a servit în serie și cari au prăbușit lumea occidentală de azi. Un Benda, un Gehenno, un Montherlant chiar, sau însuș patronul lor spiritual, al tuturor, acest Ernest Renan al metafizicei germane din veacul al XIX-lea, n'au fost ei primele mele protestări spirituale la acea vârstă în care, departe de țară, eram fericit totuș, rezumându-mă aproape numai să gândesc amarele noastre sensuri de vieață? In pagini austere de cultură, sau chiar, liber, în acele nopți pariziene care de multe ori au fost pentru mine prea singure, eu m'am găsit nu numai odată murmurând, cu un greu surâs, cuvântul tragic al Sfintei Theresa: Răul nostru e fără scăpare, răul nostru e fără leac...

Naționalismul: un lucru de cultură

Și totuși o lumină trebuia să vină de undeva, sau poate să se ridice singură din chiar această inimă atât de rănită pe care o purtam ca un convalescent după o boală necunoscută.. Prin ce miracol intr'adevăr, trebuia să descoper, cu plâns de fericire aproape, că nu eram totuș atâta de singur, că în străfundurile ființei mele chiar existau grave chemări care nu-mi cereau decât să le-aud! Dece aceste versuri atâta de somptuoase, de simple, dar și atâta de gratuite, ale unui Valéry, sau Mallarmé sau Laforgue, pe care de altfel nici azi nu le uit, alternau totuși cu accente de altă substanță și care mă făceau deopotrivă să privesc în fața mea, drept, ca o putere unică, un peisagiu altul cu totul,... al meu!

Prin atâtea vagabondagii streine, un tânăr totuș atâta de plictisit, începea să simtă confus, după destule căutări sterile, lucrul unic al Patriei sale — și să simtă mai ales că numai acolo s'ar fi putut regăsi, că acolo era singura rezistență la care s'ar fi putut ridica, și singurul azil...

[illegible] Acele versuri și altele [illegible] spuse în ceasurile depărtate, „cerul" acesta care năvălea să mă cuprindă, întunecând splendorile dela Versailles sau acoperind, par'că, largile bulevarde ale Parisului, — aici simțiam cel dintâi ajutor, vasta chemare a spațiului meu, aici singura lumină de care trebuia să mă prind!

Las numai pe proști să creadă că am făcut nu știu ce „mare greșeală" părăsind o lume, să zicem de alta „cultură", sau lăsând în urma mea acele publicații apusene care mi-au deschis câteva porți ilustre... Dar unde ar fi urmat să trăesc? Și care erau adevăratele sensuri ale culturii? Cultura noastră este întocmai ca aceea a unei plante, este ca a oricărui lucru natural, căruia i se caută mo-durile cele mai proprii de vieață. Astfel nu există cultură — sau în orice caz aceasta este semnul ei elementar și prim. Ne trebue un anumit pământ pe care și din care să creștem, un anumit climat, un cer anumit... Ne trebue rădăcinile noastre! Ce sevă ne-ar mai hrăni, fără ele?

Am venit să o caut aici — să caut seva aceasta... Nimeni nu face niciun sacrificiu întorcându-se acasă în el — iar abia atunci își începe desigur vieața lui proprie și fără îndoială singura vieață posibilă.

Câți n'au trăit aventura aceasta în care grave sfâșieri lăuntrice, amare voluptăți ale Durerii, își împart deopotrivă carnea însăși și sufletul nostru, — dar până la sfârșit se rezolvă [illegible] sinceră [illegible] condiției în care trăim!

Nu suntem oameni „suspendați în atmosfera noțiunilor, după cuvântul admirabil al lui Papini — suntem legați de „peisagiile și de valorile noastre", suntem condiționați de ele.

E un proces care desigur nu s'ar putea spune numai în pagina unui ziar, aici în ceasurile atât de grăbite de acum... După cum nici simple cuvinte n'ar isbuti să intepreteze atâta straniu concert interior, în care toate contrariile se caută și se explică, — în care mai ales atâtea lumini îmi mărturisesc, apar!

DRUMUL LUI A. C. CUZA

Fără să ne ceară nimeni să lămurim mai mult lucrurile de aici — avem pentru ele o carte întreagă. scrisă, și care o să apară, când o să apară! — dar acest lucru era acum adânc și substanțial înțeles. Veniam la pământul și la vatra strămoșilor ca să mă regăsesc, ca să mă pot compune, — ca să pot trăi. Naționalismul era astfel un lucru de cultură. ACEST CAMP DE IDEI, ERA UN TEREN DE CULTURA IN CARE SE „CULTIVA" EXISTENȚA ROMANEASCA. Altfel nimic n'ar mai fi posibil, nici „eu", nici „tu", — nimic de un destin și de un sânge cu mine. Altfel totul rămâne să se confunde în drama fără nume a timpului zadarnic și mort! Veniam la naționalism așa dar, nu pentru că trebuia neapărat să militâm o idee politică (!), eram „naționaliști" nu pentrucă ne-ar

CORNELIU ZELEA CODREANU

fi „plăcut" **așa** mai mult decât **altfel** — am fi vrut poate să fim cu totul altceva decât ce suntem. legați de carnea și de servituțile noastre! — dar eram naționaliști fiindcă altă vieață nu e posibilă și fiindcă dincolo de naționalism ființa noastră n'ar **avea altă** soluție decât de a și resemna să dispară.

Nu mai era acum decât un pas de făcut. Trebuia desigur să caut elementele acestei culturi proprii. Doctrinele atât de absurd iubite ale anului 1848, sau chiar liberalismul larg și atât de disociator al marei Revoluții — toate astea cădeau acum ca niște adevărate ofense. Ce erau ele, — ce mușchi strein pe trunchiul românesc! Imi trebuia să știu condițiile specifice ale acestei sere în care se **cultivă** planta românească — din care eu însumi sunt: sunt o respirație, un zâmbet sau o durere, o frunză...

A!, spectacolul a fost revelator. Un mănunchi de adevăruri universale într'adevăr, pretutindeni identice, se oferia dela primul aspect.

Pământul nostru, morții, continuitate, tradiție, dar mai ales sentimentul de corp național, unitatea lui, sensul lui de familie, și fără îndoială afirmarea noastră indefinită. Antiliberalism în felul acesta — cu toate consecințele lui — apărarea elementului autochton în sfârșit...

Dar toate lucrurile acestea le-am cerut noi de aiurea, au trebuit alții să ni le spună? Nu! Le-au văzut, în schimb, le-au simțit, le-au gândit și le-au spus un lung șir de morți cari din neamul nostru sunt, un număr de oameni cu adevărat mari, dintre cari unul singur trăește — moștenindu-i pe toți! —.. unul singur ins, pe care astăzi nu mai știu dacă ne pricepem să-l venerăm destul!

Noi n'am avut nevoe de un Fustel de Coulanges, dacă vrem să privim atât de departe, nici de Maurras sau Barrès, — cum pretind unii.. — ca să cunoaștem religia noastră de neam.

Morții noștri, determinarea lor sigură și atâta de vie, ar fi ajuns Barnuțiu ca să ne-o spună sau Kogălniceanu pentru care neamul nostru [illegible] atât de limpede definit în această **parte de pământ**, a [illegible] în **care părinții săi au trăit și s'au îngropat**", cum stă scris atât de frumos în faimosul **Cuvânt** de deschiderea cursurilor la Academia Mihăileană. Tot Kogălniceanu ne va fi arătat între cei dintâi această ierarhie sigură a valorilor omenești, care începe de la Familie, crește în Națiune și sus de tot, ca ultim termen, se încoronează în Umanitate și lume. Auguste Comte n'ar fi știut s'o spună într'o mai fericită sinteză — „**Famille, Patrie, Humanité**".

Dar în sfârșit tot acest imens — și întreg — corp de doctrină al lui Mihail Eminescu, — și chiar acest „**pan-romanism**" pe care, cel dintâi, Bălcescu, n'a esitat să-l afirme!

Acestea ar fi în linii mari — prea grăbite, prea mari desigur! — drumurile naționalismului nostru.

Dar atunci omul de azi unde ar fi trebuit să se ducă — omul care n'avea prea mult de ales în ziua săracă de azi!

La acești acrii filosofi de catedră, cari n'ar mai interesa să-i numim — sau la acești uriți cârpaci [illegible] cu d. Rădulescu Motru, de pildă?

Ne trebuia să găsim fără îndoială urmele sacre, urmele părinților vechi — și focul încă arzând din flăcările care nu s'au stins, **veteris vestigia flammae**... Dar acum nu vă vine pe buze singurul nume posibil?..

Acesta a fost drumul nostru până la A. C. Cuza — așa am avut așa **a trebuit**, să-l cunoaștem. De atunci nu l-am mai putut părăsi.. O torță nu se ia din mână decât aprinsă — și el era acela care putea singur să ne-o transmită.

El e încă prea viu acum, A. C. Cuza, prea mult prezent și activ, ca să mai rememorăm o doctrină care se bate și azi pe culmile cele mai înalte ale naționalismului nostru. E însă A. C. Cuza un continuator mai ales — pe care legionarii la rândul lor trebuiau să-l continue și ei, adăugând anumite sensuri intrinseci de vieață, anumit eroism creștin, de umilință, pentru mai reale, mai mari înălțări, un alt tip de om... Dar și aceste virtuți A. C. Cuza le cuprinde în germen. E toată vieața lui! O continuă — o patetică și surâzătoare jertfă! Și poate fiindcă a surâs prea mult, nu s'a putut vedea de toată lumea, în omul acesta liniștit și calm, — atâta aprigă suferință totuș! Să nu se confunde însă A. C. Cuza cu atâția cari se agață de pulpanele lui.. A. C. Cuza nu-i respinge... Dar nici nu-i cunoaște!

El știe că merge numai în istorie... Contemporanii, atunci, sunt mai depărtați! Și dacă oricine poate, în trecerea lui, să atingă un monument — nimeni totuși n'ar putea să-l dărâme...

Acesta e A. C. Cuza. Se rezumă în el tot Eminescu politic — se rezumă astfel toată sinteza noastră de vieață românească și națională. „Antiliberalism", „împotriva partidelor", „antisemitism" desigur — apărarea exclusivă a corpului național în felul acesta — cultură ferită de indesirabile

OCTAVIAN GOGA

esențe streine — toate lucrurile astea, „A. C. Cuza" se cheamă. Dar se mai cheamă și Kogălniceanu, se mai cheamă și Mihail Eminescu...

...In ceasul însă în care am priceput că rostul nostru era să lucrăm pe acest câmp de cultură în care cresc Românii, și se favorizează natura, stările lor. — În ceasul acesta desigur misiunea noastră era scrisă. Trebuia să-l servim pe A. C. Cuza. Să-l servim în două feluri... Să gonim de lângă el tot ce pătează. Să aducem în jurul lui pe toți naționaliștii — să facem un singur corp.

Lucrul nu a mers atât de ușor — și e aici probabil capitolul cel mai negru din câte am trăit.

D. GENERAL ION ANTONESCU

LUPTA PENTRU UNIREA FORȚELOR NAȚIONALE

Nimeni n'a avut ca noi privilegiul constant de a se găsi tot timpul în fruntea acțiunii de opinie publică și de presă care în ultimii 10 ani a pregătit România de azi.

Incepe această acțiune cu ziarul „Calendarul" — și se termină cu „Buna Vestire" care este ultimul ei cuvânt. Intre aceste două mari ziare însă nu se va găsi nicio publicație naționalistă care să nu-mi fi solicitat și căreia să nu-i fi dat sprijinul meu, — niciuna care să nu-mi fi purtat numele în fruntea coloanelor ei. Iar când am simțit că trebuia să plec, de ici sau de colo, atunci m'am silit să întemeez eu câte-o foae săracă și de cea mai incertă durată — așa cum e asta! — dar în care să pot vorbi eu însumi, liber și întreg, cum de altfel am vorbit totdeauna. Și dacă nu am făcut „avere" — ca atâția alții — ce zic!, dacă sunt printre cei mai săraci oameni din țara asta, deși numele meu are poate oarecare notorietate în lumea scrisului nostru, dar dacă și astăzi plătesc încă, din greu, datorii pentru ziare care nu mai sunt ale mele — și dintre care, totuș, unul apare! —, e fiindcă eu n'am putut vorbi decât liber și a trebuit totdeauna să fiu cel puțin directorul meu. Avem probabil lucruri mai interesante de spus decât interesele comode care bat ușor din palmă, și cu aceeași ardoare, la fiecare nou regim! De aceea am rămas atât de sărac: e cel dintâi orgoliu pe care mi-l fac! A fi fost prim-redactor sau director de cotidiane în acești ultimi 10 ani, a fi fost chiar secretar general de minister într'un timp — și a mă găsi astăzi în situația splendidă de a putea să declar la controlul averilor 0 LEI, 0 BANI!

Cu toate astea, infamiile nu m'au ocolit, nici adversitățile, nici ura... Vom vorbi de ele în ordinea firească a lucrurilor pe care trebue să le înșir aici. Un lucru însă trebue spus acum, trebue să ni-l amintim: e într'adevăr rânduiala grea a acestei lumi căzute, pătată de străvechiul păcat, e în natura ei ca Ordinea să fie excepție în societățile noastre și Desordinea să guverneze tot ce face comunul tristelor noastre vieți. Adevărul e, pretutindeni, în Pascal. Altfel n'ar mai exista atâți martiri, — n'ar mai muri atâți eroi cu ochii înfipți în cerul unor stele mai bune..

Să revenim însă de unde am plecat. Prezența noastră continuă în fruntea tuturor publicațiilor naționaliste din ultimul timp — perspectiva de unde putem să privim acum.

Și intr'adevăr, dacă dintre fruntașii scrisului nostru naționalist unii au lipsit dintr'un loc ca să nu fie decât intr'altul, noi, ca o trăsătură de unire între toți, ne-am găsit pretutindeni prezent — și pretutindeni ne-am dăruit egal. N'a fost poate decât o întâmplare... Nici nu pretindem să fie altfel!

Dar cercetătorul care într'o zi s'ar osteni poate să caute istoria acestor ultimi zece ani mai ales, de lupte și de tumult, în care s'au plămădit atâtea din adevărurile noastre de azi, cercetătorul harnic, pasionat și atent ar fi imposibil să nu recunoască, în toate părțile unde se va găsi sământa cea bună, urmele pașilor mei risipiți și frânturi din sufletul meu! Imposibil să nu vadă deopotrivă tot sbuciumul nostru de până azi, tot sensul liber al unei lupte pe care de altfel n'am de gând s'o termin...

Unii au vrut totuș să priceapă în noi — supremă și plată injurie! — omul unui partid sau omul care făcea o anumită „politică"... De care s'a văzut mai sus cât am beneficiat! Dar e alt adevăr că oamenii nu judecă decât după sensurile comune...

In ce ne privește, noi am preferat să fim mai puțin, am preferat să nu fim decât

(Urmare în pag. 3-a)

DOCUMENTARI

IN UMBRA RĂZBOIULUI

Tineretul german

Dacă cineva vorbește cu tineri germani între vârsta de 20-30 ani, despre posibilitățile de trai de după războiu, aude acelaș refren: „Eu întâi am să mă duc în colonii". Desfășurarea de până acum a războiului îi asigură pe acești tineri germani, că Germania va deveni din nou o putere colonială. Nu se întreabă nimeni despre care colonii este vorba, sau unde se află, deși fiecare se gândește la fostele colonii germane din Africa. Aceasta o dovedește și faptul, că în marile orașe germane s'au organizat cursuri de limbi africane. Se învață limba Snaheli, limba indigenilor din Africa de Est germană, azi Kenia englezească, una dintre cele mai promițătoare colonii din lume.

Cursurile organizate de Frontul muncii sunt urmate de tineri funcționari, comercianți, meseriași și chiar de femei. De două ori pe săptămână viitorii coloniști se întâlnesc pe băncile unei școli serale. Un cunoscător al limbilor africane destăinue elevilor secretele dialectului Bantu, care n'are nimic de afacе cu limbile europene, celace reclamă multă sârguință și răbdare. Acum în mijlocul războiului ei învață limba Africei de Est, pentruca la sfârșitul războiului să fie printre primii, cari se duc acolo.

*

La oficiile de stare civilă din Germania cununiile în depărtare (Ferntranung) devin tot mai frecvente. Aceste cununii au acelaș aspect ca de obicei, lipsește numai mirele. El se află pe front printre trupele care se luptă și este reprezentat printr'o cască de oțel, care este așezată pe masa ofițerului stării civile, în fața miresei.

Războiul pretinde acestor tineri, cari vor să se lege pentru o viață întreagă, că în ceasul acesta important al vieții lor să fie separați unul de altul.

Mirele a semnat o declarație în fața comandantului său de batalion, în care își exprimă voința nestrămutată de a se căsători cu aleasa inimii sale. El știe și este de acord, că în momentul când mireasa se prezintă în fața unui ofițer de stare civilă și declară că voește să se unească cu el, căsătoria lor a devenit un fapt împlinit. Mireasa are un răgaz de 2 luni. După acest termen declarația mirelui devine inoperantă așa că în acest termen de 2 luni ea nu poate fi revocată. Ofițerul stării civile explică miresei importanța actului și subliniază, că această căsătorie în depărtare este o variantă a căsătoriei de războiu. Mireasa pronunță un „da" hotărât, semnează actul și se gândește la cel care va fi tovarășul ei de viață. Puțin turburată de efectul momentului solemn ea părăsește incinta oficiului de stare civilă și simte că a intrat în rândurile femeilor care din cauza războiului au rămas singure.

*

Iată încă o inovație a războiului: In orele târzii ale nopții posturile germane de radio-emisiune transmit ora soldaților (Soldatenfunk). Este ceva asemănător cu emisiunea vapoarelor (Schiffsfunk) dinaintea războiului, care transmitea comunicările marinarilor, cari se aflau în largul mărilor. Pe un spațiu imens, din Polonia până la coasta Atlanticului și până în Norvegia sunt resfirați soldații germani. Desigur, există poșta militară, telefon și telegraf. Dar în anumite cazuri aceste instituții nu sunt suficiente. Astfel posturile germane emit noapte de noapte știri pentru și dela soldați. „Numărul 110.028, tunarul Werner Müller, copilul și soția sunt mai bine, scrisoarea se află în drum", sau „Numărul 23.478, locotenentul Paul Weber, mama de trei săptămâni fără poștă, rog imediat știri", sau „Numărul 75.369 subofițer Heinrich Heissmann, să se prezinte imediat acasă în chestiune familiară urgentă". Fiecare comunicare durează numai câteva secunde, iar emisiunea totală durează o oră. Ascultăm îngândurați aceste emisiuni. Din massa anonimă a soldaților se cristalizează destinele unora, vedem în fața noastră omul cu grijile lui. Marele eveniment, despre care se vorbește atât de mult și după care se soarta individului se pierde în negură, este desmințit. Cel care ascultă aceste emisiuni poate să înțeleagă fiecare mamă, care emite în văzduh chemarea ei plină de griji și poate să priceapă tot ce este în dosul acestor comunicări.

PROPAGANDA ENGLEZA DEALUNGUL VEACURILOR

Anglia, în sens geografic, cu numai că nu este o parte a Europei, așa cum sunt țările continentale, ci chiar din punct de vedere cultural, ea stă la marginea Europei. Se explică deci, că din pricina acestei așezări culturale insulare, lipsesc din caracterul englezilor, de veacuri, anumite trăsături generoase europene. N'avem decât să amintim, de atitudinea îngâmfată și fără sens a englezilor, față de străini, — pentru a da un alt exemplu, — de imposibilitatea lor de a crea în domeniul muzicei, și în orice alt domeniu cu adevărat artistic!

In schimb, poporul englez a cultivat, de veacuri, pe o scară mult mai întinsă decât alte popoare continentale alte însușiri ale caracterului, de pildă [illegible] și calomnia, cari pot fi observate până în cele mai izolate [illegible]. Locuitorul depe Continent, rămâne uimit, când cunoaște pe englez la el acasă; chiar și în chestiunile particulare, o bună parte din discuțiile zilnice dintre englezi, o formează bârfeala, față de persoanele, cari nu sunt de față. Bârfeala variază ca rafinament, după starea socială și culturală a diferitelor grupuri de indivizi și se întinde pe o scară foarte nuanțată, dela defăimarea grosolană șoptită la ureche, până la arta socială a calomniei.

Clasa conducătoare britanică și-a fondat politica sa externă, în conformitate cu această caracteristică națională, făcând din calomnierea rivalului sau a adversarului, un instrument conștient și desăvârșit al forței sale politice.

Din timpul luptelor medievale contra scoțienilor și din vremea războiului de o sută de ani contra Franței, pătura conducătoare britanică a creat un sistem de calomnie, care s'a dovedit așa de eficace și care a trebuit să fie numai refușat și desvoltat pentru a fi utilizat în diferitele împrejurări, cari au survenit dealungul veacurilor. Acest sistem — într'un cuvânt — întruchipează: *defăimarea*. Această defăimare, nu se mărginește numai la critica rea unor acțiuni sau trăsături de caracter ale adversarului, ci ea are de scop: — amintind cuvintele lui Shakespeare — „de a compromite cu totul și în totul numele" acestui adversar. In acest scop, orice lucru cât de mărunt, care le este cunoscut, îl prezintă în mod calomnios, îl critică fără cruțare și nemaipomenită ură. Din trăsăturile astfel deformate, englezii formează un tablou al adversarului, care nu poate fi comparat decât cu o caricatură, ce provoacă desgust.

De altfel nu constitue o întâmplare faptul, că englezii cari pe tărâmul artelor frumoase, nu sunt deloc renumiți, fiind mult inferiori altor neamuri, excelează, depășind orice măsură, când e vorba de caricatura unei politice, fapt care reese de altfel categoric din desemnurile englezești.

*

Pentru a calomnia cu desăvârșire pe adversar, propaganda britanică defăimă întreaga cultură și civilizație a acestuia; tradiția sa istorică, marile sale personalități, femeile sale, concepția sa despre viață, religia și înfârșit caracterul său, în genere.

E ușor de înțeles, că o asemenea propagandă dușmănoasă — acolo unde se prinde — face ca pentru adversarii Angliei, să nu mai existe niciun sentiment de înțelegere sau de solidaritate, fiindcă adversarul e prezentat ca papistaș, antichrist, sau păgân, ca barbar sau ca hun, ca bandit, criminal, sălbatec sau câine turbat, demn de dispreț și desgustul lumii. In felul acesta, adversarul Angliei, este scos de pe arena diplomatică, luându-i-se dreptul moral de a fi apreciat de ceilalți. Pretinsul criminal, nu poate să răspundă cu aceeași monedă [illegible] judecător, fiindcă el nu este atât de talentat și exersat în manevrarea propagandei calomnioase. Repetăm: o stare de propagandă defăimătoare a fost dealungul veacurilor un privilegiu exclusiv al păturei conducătoare britanice. Niciunul dintre popoarele de pe Continent nu s'a evidențiat, în istoria sa, ca apostol al calomniei și minciunei, cum a fost cazul cu poporul englez.

De peste 5 veacuri a rămas celebră în conștiința europeană prima mare capodoperă a propagandei britanice: acea campanie, condusă de duci, episcopi, lorzi, diaconi și învățați cari, — după „maniera de judecată", care apare frecvent în istoria britanică, — în timpul războiului de 100 de ani, au condamnat și ars de vie pe curata conducătoare a națiunei franceze „Jeanne d'Arc", sub pretextul, c'ar fi vrăjitoare și cocotă. Acest expresiv exemplu al propagandei de calomnii britanice este tipic și el a fost întrebuințat de atunci cu o perfectă identitate de aristocrația britanică, în toate luptele de politică externă, prezentând întotdeauna prin fel de fel de minciuni și născociri pe conducătorii poporului inamic, ca imoral, nedemn de încredere, criminal sau ca progenitură desfrânată. Conducătorul statului inamic este totdeauna descris ca satană în chip omenesc; în această privință e cazul să amintim; de [illegible] publiciștilor englezi împotriva lui Filip al Spaniei; de campania de ură căreia i-a căzut jertfă regina Scoției Maria Stuart; de propaganda calomnioasă contra amiralului Ruyter, contra lui Napoleon, contra președintelui Krüger, de campania de defăimare care a culminat în strigătul: „spânzurați Kaiserul". In felul acesta își continuă drumul fără întrerupere vechea tradiție britanică, dela „tratamentul" public pe rug al fecioarei din Orleans, până la calomniile, insultele și amenințările cu moartea, cari sunt astăzi aruncate din Londra asupra lui Adolf Hitler. In mod permanent elementul propagandistic [illegible] în istoria britanică, succedând imediat acțiunei întreprinse de conducerea politică. Orientarea și tăria de ton a calomniilor britanice, corespunde totdeauna necesităților și ostilităților din sfera politică.

*

Din 1900 nu mai sunt francezii, spaniolii, olandezii, burii sau rușii în raza de atac al calomniilor britanice, ci germanii. Primele semne ale campaniei de calomnii britanice împotriva culturei și concepției de viață germană se arătară în a doua jumătate a secolului al 19-lea, adică în momentul, când poporul german a devenit o forță politică și cu aceasta un eventual rival al dominațiunei britanice. Până în acea vreme scrierile engleze, au avut absolut atitudine prietenoasă față de cultura, tradițiile, idealurile și personalitățile sale conducătoare germane.

Mentalitatea și spiritualitatea britanică, și în ceeace privește Germania, ca și în toate cazurile mai sus pomenite, dela fecioara din Orleans și până astăzi, își trage „convingerile și părerile sale" din chestiunile de ordin politic, cari prezintă interes deosebit. Acest lucru se explică prin faptul, că pătura conducătoare din Anglia este dătătoare de ton, fiindcă ea a acaparat diferitele sectoare de activitate politică; parlamentul, biserica, universitățile, tipografiile și presa. Cazurile în cari cele mai înalte fețe bisericești britanice se dedau la propagandă mincinoasă în slujba politicei, sunt așa de frecvente și binecunoscute că abia trebue să mai fie menționate.

De pe la 1900 adică în ultimele două generațiuni și-a îndreptat aristocrația britanică în mod ostentativ aparatul său de calomnii, împotriva Germaniei. Tradițiunile istorice ale Germaniei, bogata sa contribuție la progresul culturii europene, activitatea sa colonială, bărbații săi celebri, fie poeți, fie filozofi, artiști sau oameni politici, caracterul său, toți și toate au fost sistematic caricaturizați, fals prezentați sau defăimați de către politicienii, profesorii, scriitorii, poeții, autorii dramatici, clericii, oratorii și jurnaliștii englezi. Pe insula de dincolo de Marea Nordului, s'a creeat un tablou al caracterului german, în fața căruia oricine cunoaște Germania și germanii, simte un mare desgust. Acest tablou a fost răspândit în lumea întreagă cu cele mai rafinate și mai mișelești mijloace de propagandă.

In Marea Britanie crește acum a doua generație de oameni tineri, sub influența acestei extraordinare dușmănii, produsă de propaganda de calomnii engleză. Urmările nu au întârziat. Generația de azi a Angliei are astfel de sentimente față de Germania, încât un anumit procent de tineri britanici refuză dreptul la viața poporului și statului german, așa cum Anglia îl refuză irlandezilor și tasmanilor. Și această atitudine față de rivali, este unul din elementele tradiției britanice.

Una dintre cele mai eficace arme din arsenalul calomniilor britanice este minciuna de a răspândi grozăvii pe seama adversarului. Concepția că aceste minciuni aparțin propagandei de război este ceva dela sine înțeles pentru englezi. Chiar unii pacifiști britanici cari se revoltă contra unor asemenea practici le consideră totuși folositoare din punct de vedere politic, și deaceea până într'un anumit grad de scuză.

Trebue să menționăm că păturile conducătoare din statele continentale ale Europei, nu s'au dedat niciodată la astfel de propagandă mincinoasă. Nu este prin urmare întâmplătoare afirmația, că în război și în dragoste toate ar fi permise, cum reese dintr'un proverb englez. („In love and war every thing is fair"). Nu exagerăm, dacă spunem că propaganda răspânditoare de grozăvii este numai ceva ocazional în istoria războiului marilor state depe Continent, o chestiune secundară, pe când în istoria de război britanică reprezintă regula și stă în centrul tuturor sforțărilor războaielor britanice.

*

Incă din timpul războaielor din Spania, propaganda de minciuni britanică era în floare. Incă din acea vreme, întrebuințarea minciunei răspânditoare de grozăvii era utilizată de pătura conducătoare britanică, pentru a ațâța atât poporul englez, cât și alte popoare la război și pentru a le menține spiritul combativ. Care în vremurile de azi nu sună citatul de mai jos, — „din istoria Angliei din sec. al 18-lea" de Lecky, la fel ca odinioară?" Indignarea poporului, ațâțată de presă și de neîncetatele eforturi ale opoziției, devine incontrolabilă. Fiecare truc a fost folosit, pentru a se menține această atmosferă. Marinarii englezi, cari s'au reîntors din captivitate din Spania, au fost expuși în fața publicului pentru a arăta tratamentul pe care aceștia l-au avut în închisorile Spaniei. Literatura a folosit această agitație, care s'a oglindit în poeziile lui Pope, Glover și Johnson.

Țara era inundată de informațiuni despre marinarii englezi, reîntorși în țară. Se spunea că ei ar fi fost jefuiți, puși în lanțuri și apoi închiși în carcere într'un ținut tropical unde au fost chinuiți și predați inchiziției. In aceste știri era multă exagerare și fantezie".

Așa s'a întâmplat în anul 1738, un an dela începerea războiului, care a primit numele de „The war of Jenkin's Ear". (Războiul urechii lui Jenkin), care a izbucnit din pricina răspândirilor de știri groaznice, relative la urechea unui căpitan de vas, o minciună, care după ce și-a îndeplinit misiunea ei, a fost demascată de scriitori englezi, între cari Horace Walpole și de unii politicieni, între cari Burke.

Prin urmare metoda englezească de ațâțare la război, cu care lumea în această vreme, este sufocată, face parte dintr'o veche tradiție englezească, care poate fi urmărită până în anii marei rivalități dintre Anglia și Spania.

Metoda de propagare a minciunilor englezești, abia de s'a mai rafinat de atunci. In fiecare război, pe care îl duce Anglia sau prietenii săi politici, se caută a se pune pe socoteala adversarului, un șir întreg de călcări de drept, de violențe sexuale sau criminale, de grozăvii, contra celor vii, contra celor răniți sau morți. Aceste minciuni cari se repetă fără întrerupere dealungul veacurilor sunt [illegible] pentru istoricul ce le cercetează. Maniera de a fabrica minciuni contra adversarului reese din unele însușiri caracteristice ale englezilor:

1. Tradiția, nezdruncinată de veacuri, e un mijloc întrebuințat în politică, de către pătura aristocratică britanică, care a moștenit-o din generație în generație.

2. Trăsături patologice în caracterul anglo-saxon, cari reacționează cu precizie matematică la toate aceste desgustătoare minciuni.

Celor cari au o educație politică, nu este nevoe să li-se dovedească încă odată caracterul tendențios și mincinos al propagandei răspânditoare de grozăvii britanice. E destul să analizăm propaganda făcută de Marea Britanie în războiul mondial:

Stuart: The Secrets of Crewe House. Hodder and Stoughton, London, New York, Toronto 1920.

Sir Philipp Gibbs: Now it can be told. Garden City Publishing Company 1920.

Ponsonby: Falsehood in war Time. London, George Allen & Unwin ltd. 1928.

Bernays: Propaganda, Horace Liveright, New York 1928.

Squires: British Propaganda at Home and in the United States from 1914 to 1917. Cambridge, Harvard University Press 1937.

Peterson: Propaganda for War, the Campaign against American Neutrality, 1914-1917. University of Oklahoma Press Norman 1939.

Rogerson: Propaganda in the next War. Geoffrey Bless, London 1939.

Negreșit, niciunul dintre autorii aceștia n'are suficiente cunoștințe istorice. Cei mai mulți cred, că propaganda engleză în general și răspândirea de grozăvii în special, ar fi o invenție englezească din timpul războiului mondial. Acești autori nu știu, că de fapt, noi ne găsim în fața unei străvechi și curate tradițiuni britanice în continuare.

In primele luni, dela declararea războiului, răspândirea de știri mincinoase din Londra nu a depășit gradul, pe care îl atinsese în 1933, fiindcă în acea vreme englezii încă evitaseră de a participa la război ca soldați luptători. In afară de asta, lipsa de exagerări, se mai explică, prin faptul că la Ministerul propagandei, se aflau Macmillan și John Reith, cari nu erau perfect încadrați în mentalitatea secularei clase conducătoare.

Din momentul în care d. Churchill, vlăstarul familiei Marlboroughs, a pus în fruntea Ministerului de informații pe Duff Cooper, care aparține familiei Fyfe-Clans, care este înrudită cu casa regală, a fost asigurată continuitatea tradiției britanice și prin urmare răspândirea de știri mincinoase e în plină formă.

Nu este locul de a aprecia aici, cantitatea de otravă, care a fost administrată dealungul secolelor popoarelor, inclusiv poporului englez, de propaganda britanică. In această privință, trebue să amintim, că sistemul politic englez, care se bazează pe echilibrul politic — adică sistemul lui — divide et impera — împarte și domină — s'a putut menține numai printr'o propagandă de calomnii, lipsită de scrupule, organizată și răspândită în întreaga Europă. Nu există niciun popor în Europa fie cât de mic, care să nu fi avut de suferit de pe urma calomniilor și defăimărilor britanice.

Interesul politic al unei noui ordine europene, cere ca sfârșitul actualului război, să dea posibilitatea să fie forțată prin măsuri adequate aristocrația engleză, să renunțe odată pentru totdeauna la tradiționalele calomnii! Aceasta e o necesitate absolută, pentru însănătoșirea politică a Europei și pentru pacea.

Construcțiile viitorului

Fanteziile lui Jules Verne au fost întrecute. — Ch[illegible] în arhitectură.

Președintele Academiei germane de construcții, profesorul Rudolf Stegmann, a făcut interesante declarații, într'un interview, asupra formelor de construcție ale viitorului.

„Ne ocupăm încă de pe acum cu cercetarea tuturor problemelor pe care le va pune după războiu arta de a construi și economia ei. După războiu va fi necesar să construim 2 milioane de locuințe. Cu metodele care le avem astăzi la dispoziție acest lucru ar fi imposibil. Trebuesc căutate noui drumuri, în primul rând în domeniul materialului de construcție. Este necesar să se facă cercetări pe o scară întinsă în această direcție.

„Se spune mereu că lemnul și cărămida nu vor putea fi încă înlocuite și că viitoarea casă de locuit va fi construită tot cu ajutorul lor".

„Aceasta este o exagerare prin nimic justificată. Cărămida și lemnul vor juca desigur un rol important fiind un principal material de construcție în toate timpurile. Ele însă numai au situația dinainte adică aceea de a fi singurele materiale de construcție. Chiar în decursul ultimilor ani s'a văzut că producția de cărămidă nu putea acoperi toate nevoile planurilor noastre de construcție. Este deasemenea cunoscut de foarte mult că lemnului i s'au dat întrebuințări multiple, care înainte n'aveau nicio legătură cu această materie primă. Astăzi ne aflăm în fața necesității de a completa capacitatea de construcție a cărămizei și a lemnului cu alte materiale de construcție. Misiunea Academiei germane de construcții este tocmai aceea de a desăvârși într'o formă practică și definitivă toate cercetările care se fac în această direcție. Apare pe piață un nou material de construcții, noi îl și experimentăm făcând diferite construcții și supunându-l la diferite examene, nu numai în legătură cu [illegible] tatea sa ci și cu raportul [illegible] economic. Se caută deci să se [illegible] țină nu numai materialul cel [illegible] bun, ci și cel mai ieftin, care [illegible] putea fi la îndemâna tuturor. [illegible] tem cita astfel materialul [illegible] „Stahlsaitenbeton" (betonul [illegible] pereți de oțel), care a fost descoperit de inginerul Ewald Ho[illegible] urma unor cercetări de mai [illegible] de 15 ani. Betonul de oțel [illegible] mestec de beton și de oțel, [illegible] aflându-se în corpul beton[illegible] formă de bastonașe. Beton[illegible] cesta cu pereții de oțel [illegible] prietatea de a economi[illegible] cantitate de oțel (90% [illegible] nemai aflându-se ca o [illegible] moartă în corpul beton[illegible] șezate tocmai cum [illegible] coardele unui plan. [illegible] capătă astfel o elastic[illegible] nescută.

„Credeți că vom aju[illegible] cum așa cum se închip[illegible] scrierile utopice ale lui [illegible] ne?"

„La drept vorbind în [illegible] decenii, în multe privinț[illegible] și întrecut fanteziile [illegible] Verne. Este aproape de [illegible] puit că oțelul, metalele [illegible] noui materii prime să [illegible] ze vechile noastre mat[illegible] construcție, ba pentru [illegible] oarecare să le și înlocui[illegible] ales dacă ținem seama [illegible] ția economică din clipa [illegible] Este foarte posibil ca în [illegible] zi să nu mai avem duș[illegible] lemn, iar acoperișul case[illegible] din beton cu coarde de o[illegible] celași zi poate ușile case[illegible] nu vor mai fi din lemn. [illegible] vom face poate o încur[illegible] domeniul artei de a [illegible] care o folosiau romanii [illegible] puneau sistemul de [illegible] legătură cu construcția [illegible] a acoperișului.

„Numai într'un singur [illegible] cred însă: că asemenea [illegible] bări vor bate prea mult [illegible]

Cum îngrijește Germania familiile combatanților

Nivelul de viață al familiilor de combatanți rămâne neschimbat

Soldatul german are un avantaj asupra adversarilor săi: el știe că ai săi sunt la adăpost de orice nevoi. Câteva exemple ne vor arăta cum trec războiul familiile combatanților și cum îngrijește patria de ele.

1. La declararea războiului, muncitorul K. se prezintă la batalionul său de geniu, pe linia Siegfried. Până atunci lucrase la uzină, fiind retribuit cu 180 mărci lunar, minus impozitele, ceeace îi îngăduia să-și întrețină nevasta și copiii, cinci la număr. Soția are dreptul la o subvenție și primește în acest scop un formular de la biroul militar local. Pe acest formular pe care ea îl adresează autorității competente a cercului, figurează toate indicațiile despre numărul copiilor, a veniturilor, sarcinile fixe (chirie, casa de ajutor și alte asigurări, etc.). Pe baza acestor informațiuni, Statul îi plătește regulat salariul cuvenit soțului, (minus 15%) care acum este hrănit și îmbrăcat de Stat. Este suficient pentru a putea face față tuturor cheltuelilor gospodăriei și întreținerea copiilor. Familia are deci, atât cât îi trebuie pentru ca părintele, care se află pe front, să primească scrisori pline de mulțumire.

Dacă din întâmplare salariul ar fi prea mic, Asistența publică acordă familiilor respective ajutoare suplimentare: bonul de alimente cu prețuri reduse și bonuri de cărbuni, toate acestea până la suma de 30 mărci pe lună. Sanatoriile primesc mamele surmenate, iar copiii debili sunt trimiși la munte; vecinii ajută, în munca lor zilnică, mamelor cu familii numeroase.

2. Chirurgul bine cunoscut, doctorul M... părăsește apartamentul său elegant de 10 încăperi — și numeroasa sa clientelă — spre a se duce pe front. La o reîntoarcere apropiată nu poate să se gândească, nici la cineva care ar putea să-l înlocuiască. Soția și cei 3 copii ai săi ar urma deci să trăiască de azi pe mâine, fiind lipsiți cu totul de venitul lui, adică 2000 mărci lunar. In cazul de față, autoritatea competentă fixează suma cheltuelilor curente, cuprinzând și costul întreținerii unei bone absolut necesare. Pentru întreținerea soției și copiilor, un anumit maximum nu este totuși depășit; nu se ajunge în nici un caz la 85% din venitul total; nu-i nevoie de atâta pentru a putea trăi.

Anumiți militari sunt în civilitate mandatari, ingineri, directori de bănci; dacă aceștia continuă să primească o parte din leafa lor, quantumul acestei sume este scăzut din alocația de ajutor, aceasta în virtutea principiului că în timp de războiu să se evite orice [illegible] tate.

3. Fostul taxator de tramvay [illegible] a îmbrăcat uniforma de [illegible] este timonier pe un tor[illegible] man. Soarta alor săi nu[illegible] tește, nimic nu-l distrage [illegible] torie, nici o grije nu-i [illegible] puținele lui ore de somn[illegible] ște soția sa, după o scu[illegible] tire, ea poate să-l înlocu[illegible] tramvay. Iată cum se alc[illegible] niturile ei: ea primește [illegible] de taxatoare, plus 85% d[illegible] soțului ei (pentru acest [illegible] drept alocație familiară, [illegible] o scădere de 30% pentru [illegible] gură își câștigă [illegible] beneficiu realizat, [illegible] nu poate fi considerat [illegible] beneficiu de războiu. Și [illegible] mama este la slujbă, co[illegible] sunt la o grădiniță de [illegible] îngrijirea asistenței pub[illegible]

4. W... acum radiotelegrafist [illegible] unui aerodrom din apropierea [illegible] rii Nordului, era în civilitate f[illegible] ționar la poștă. El își în[illegible] rinții, la cari sta și dat[illegible] fapt nu s'a putut căsători [illegible] te că avea un copil de [illegible] logodnica sa.

Astăzi Statul are grijă de [illegible] nii săi părinți. Lipsind [illegible] lucru, tatăl său face servic[illegible] administrația unde lu[illegible] cuindu-l astfel. In ce [illegible] logodnica sa, aceasta [illegible] loc într'o fabrică de [illegible] pilul este pus pe ace[illegible] orice copil legitim, [illegible] aceleași alocații, astf[illegible] cei i se recunoaște [illegible]

5. Regimentul X [illegible] invidiat de toată lum[illegible] lui „Niculae", bucă[illegible] avea o bucătărie pe[illegible] care, a încredințat-o [illegible] doamnei Hilda, soț[illegible] grijirea Statului, [illegible] din „Serviciul Mu[illegible] și-au făcut apariți[illegible] tot Statul are grij[illegible] rezultat din prim[illegible] legeți deci motiv[illegible] „Niculae" își ved[illegible]

6. Țăranul P... [illegible] bucuros ferma. Nu [illegible] mult timp doar. [illegible] încă la școală, [illegible] de abia vârst[illegible] soției sunt [illegible] Se fac tocmai [illegible] primește [illegible] de un grup [illegible] de războiu. Pe d[illegible] 55 mărci [illegible] de gospod[illegible] din „Servi[illegible] ajută și au grij[illegible]

Grija aceasta [illegible] chemați să lup[illegible] încă una din [illegible] mana.

„STUKAS" SECRETUL CELEI MAI FORMIDABILE ARME AERIENE GERMANE

Despre avioanele „Stukas" nu se știa în timpul din urmă mai nimic. Abia din războiul spaniol, a început să se vorbească în public de acest nou instrument de luptă. Dar, după conflictul cu Polonia, avioanele Stukas au devenit o noțiune clară, care pentru tânăra aviație germană înseamnă: succes, iar pentru adversari: spaimă și groază. Forța de pătrundere și eficacitatea Stukas-ului german, unită cu formidabilul spirit combativ al tinerilor aviatori, a putut să obțină în toate fazele războiului succese nemaipomenite. Această armă a acționat zguduitor de eficace cu ocazia retragerii belgienilor, englezilor și francezilor. Bombele Stukas-ului german au cauzat în rândurile adversarilor fugăriți, o îndescriptibilă debandadă, prefăcând drumurile pe cari se retrăgeau armatele, într'un haotic câmp de ruine. Nu există nicio îndoială asupra faptului, că atingerea rapidă a obiectivelor militare, fixate de comandă supremă germană, se datorește într'o foarte largă măsură Stukas-ului german.

Pe când greoiul avion de bombardament cu mai multe motoare, aruncă bombele din plan orizontal, avionul Stukas se avântă prin surprindere, dela mari înălțimi spre pământ, vizează ținta (la fel ca avionul de vânătoare) cu întreg corpul aparatului, fără să utilizeze vreun dispozitiv special de ochire și aruncă bombele, cari cad în direcția zborului, dela o înălțime de 600—800 de metri distanță de obiectivul de atac. Imediat după lansarea bombelor, fapt ce se produce prin apăsarea unui buton, care se află la volanul avionului, mașina se redresează pentru a scăpa cât mai iute de sub focul antiaerian.

Intrebuințarea Stukas-ului, care are numai un singur motor, este indicată îndeosebi pentru bombardarea așa ziselor obiective cu front restrâns (ca de pildă: adăposturi, aerodromuri, încrucișări de drumuri, gări și poduri) sau contra țintelor mișcătoare: ca vapoarele de război. Stukasul poate avea un singur sau două locuri; însă aruncarea bombelor se face exclusiv de pilot. In contrast cu avioanele cu mai multe motoare, care își au încărcătura în interiorul corpului avionului, în încăperi speciale, bombele avionului Stukas sunt agățate orizontal de fețele posterioare ale fuzelajului, un procedeu, care a mai fost utilizat de escadrilele de luptă în timpul războiului mondial. Bombele sunt prevăzute cu aripi în partea posterioară, pentru ca să aibă stabilitate în direcția de cădere, și să se evite astfel atingerea țintei pe lat.

Calitățile Stukas-ului reies din posibilitățile lui, de a realiza surpriza și din excelenta siguranță în ochire. Eficacitatea bombelor este extraordinară. Groapa produsă de o lovitură în plin, e suficientă pentru a întrerupe complet circulația pe o stradă, sau—cum a fost cazul în Polonia — o bombă poate arunca de pe linie un tren blindat în mișcare.

Cerințele pe cari trebue să le satisfacă un aviator ce conduce un avion Stukas, sunt într'adevăr foarte mari. Nu trebue uitat, că în timpul atacului, se ating viteze, cari depășesc 600 km. pe oră, punând la grea încercare, mai ales în momentul redresării, însăși construcția mașinei. Sănătatea pilotului, trebue să fie perfectă, fiindcă pe timpul atacului, ținta trebue să fie cu calm observată și fiindcă în momentul oprirei din coborîre, se produce un șoc puternic, căruia trebue să-i reziste toate organele: mâini, picioare, umeri, etc. In deosebi inima și plămânii trebue să fie cu desăvârșire sănătoși, pentru a putea rezista tuturor eforturilor fizice și sufletești. De câtva timp, Stukasul a fost înzestrat cu o frână, pentru ca în momentul atacului, marile viteze, să poată fi limitate în vederea unei ochiri corecte. Stukasul dispune de una până la două mitraliere fixe, cari trag prin partea dinainte a avionului și pe cari le poate pune automat în funcțiune pilotul, dela volan.

Avionul Stukas model Yu 87, a devenit foarte cunoscut și este dotat cu cele mai mari calități; el are două locuri și o mitralieră mobilă, pe care o mânuește observatorul, care în caz de atac, poate trage prin partea dinapoi a mașinei. Amplasamentul observatorului, care se poate mișca în toate direcțiile, se află în spatele pilotului. Materialul principal de construcție al avionului model Yu 87, îl constitue dur-aluminiu; caracteristic pentru această mașină, este aripa resfrântă, care oferă pilotului un deosebit câmp de vedere. Elicea e pusă în mișcare de un motor „Jumo 211" puternic și îndeajuns de verificat, care produce, atât de răcirea pieselor, cât și o forță de 1000 cai putere. Stukasul Yu 87, fiind un avion cu calități excepționale, constitue în cadrul aviației germane un element, care asigură acestei aviații, o superioritate formidabilă față de flotele aeriene ale celorlalte țări.

TELEVIZIUNEA în timpul războiului

E un adevărat eveniment, când după amiază sau seara, punând în funcțiune aparatul de televiziune, poți vedea apărând pe vizor felurite întâmplări și figuri. In continuu oamenii se forțează cu pasiune să perfecționeze posibilitățile tehnice ale televiziunei.

Natural, în ultimul timp interesul cel mare, l-a prezentat radiofonia, care a jucat în acest războiu un rol extrem de important și a cărui eficacitate nu poate fi îndeajuns de evaluată. Activitatea televiziunei, a fost suspendată cu ocazia izbucnirei războiului, atât în Franța cât și în Anglia, nefiind reluată nici până în ziua de astăzi; în acest timp însă, ea a trecut examenul său cel mai dificil, în mod strălucit, în Germania. Ea nu a rămas în stadiul de desvoltare din toamna anului 1939, ci arată progrese demne de luat în considerare. Serviciul actual al televiziunei a arătat de pildă, întoarcerea Führerului după sdrobirea francezilor. S'a putut vedea, atât intrarea trupelor germane în Paris cât și reîntoarcerea lor în Berlin;

Omagiu lui Ion Moța și Vasile Marin

Ion Moța

TOMA VLADESCU

PROCESUL NAȚIONALISMULUI ROMÂNESC

(Continuare din pag. 1-a)

Nu l-ați văzut nicăieri.

Ostracizați în țara de eri,

se va ridica singurul cântec biruitor, al bucuriei celei mai de sus, al Invierei, — spre care acest ziar, cu mine, vrea să pornească azi.

TOMA VLADESCU

Intre legionari și noi

Octavian Goga vizionar și martir al românismului

B. V.

OMUL BIRUINȚEI

GABRIEL ORASIANU

Ce-ar putea să despartă

Numai în dramele shakespeareane există inexplicabile motive ascunse care aduc după ele dezastre covârșitoare, dar în care până la sfârșit nu se identifică decât un grăunte de infamie — acel „rău" de care vorbește Pascal și care ne strâmbă toată firea.

La fel îmi pare a fi și drama naționalismului nostru, până astăzi încă atâta de despărțit! De o parte și de alta adversitățile se întărâtă — și nu se vede nici o cauză reală, și nu se descifrează nimic...

A colaborat A. C. Cuza cu regimul vechi? Dar cum a colaborat! Ce splendidă pagină din viața lui!

La guvern fiind — o lună de zile! — n'a ezitat să plece, spunându-i Regelui într'o memorabilă ședință istorică, tăind cuvântul Regelui care pleda pentru Discom și Blank: — PARDON MAJESTATE!

Pardon!, a strigat A. C. Cuza în plin consiliu de coroană economic, când Regele ar fi vrut să-i dea lui Blank nu știu ce alte locmale... Așa a colaborat A. C. Cuza! Pe

Londra în flăcări

Hans Rechenberg, cunoscutul reporter de război, descrie în cele ce urmează, un atac al aviației germane asupra Londrei:

„Au trecut douăzeci de ore dela atacul de ieri al aviației noastre asupra Londrei. Stăm din nou în jurul aparatelor noastre, gata de decolare.

Primele ore ale dimineții ne găsesc în cea mai bună dispoziție. Ordinele au fost primite încă de aseară, iar planurile obiectivelor au fost bine studiate. Misiunea noastră este să distrugem depozite de subsistență, noduri de cale ferată, docuri, etc. Tocmai înainte să plecăm mai auzim la radio, că englezii recunosc prea puțin din distrugerile pe care le-am provocat, deși noi am văzut cu ochii efectul distrugător al bombelor noastre.

Timpul favorizează azi pe englezi. Totuși acest tovarăș neașteptat nu le este de mare folos, deoarece flăcările vor lumina suficient obiectivele bombelor noastre.

După trecerea coastei zburăm deasupra norilor și printre ele observăm marea de flăcări, care ne indică obiectivul. Ne surprinde activitatea redusă a reflectoarelor. Deasupra obiectivelor noastre, a instalațiilor portului din estuarul Tamisei și deasupra depozitelor de aprovizionare la Nord-Vest de metropolă, se înalță uriașe limbi de flăcări și plutesc nouri de fum, care acoperă cerul Londrei. Flăcările acestea sunt mărturiile efectului grozav al atacurilor noastre de eri, efectuate asupra instalațiilor din port și cele ale fabricilor, uzina de gaz și cea de tancuri. Lângă acestea ... Marile uzine și fabrici sunt mistuite de focul bombelor noastre.

În imediata apropiere a marilor incendii, care nu mai trebuesc alimentate de alte bombe, se află obiectivul nostru pentru ziua de astăzi. Nu putem greși ținta. O licărire de flăcări ne arată, că obiectivul este ușor de incendiat. Întregul echipaj al avionului nostru are ochii încordați. Minute întregi am zburat deasupra distrugerilor și am putut înregistra obiectiv și temeinic efectele distrugerilor. La momentul când bombele se desprind de aparatul nostru, o răsuflare de ușurare umple cabina. Efectul bombelor a fost nimicitor. Misiunea noastră pe ziua de azi este îndeplinită.

FAPTE ŞI COMENTARII

TENSIUNILE DIN OCEANUL PACIFIC

Când în anul 1932 Japonia a înfiinţat noul stat Manciukuo, şi când din cauza aceasta a izbucnit boicotul chinezesc şi ostilităţile din Shanghai, guvernul american de pe vremea aceea, a încercat să determine guvernul englez, să facă un demers comun contra Japoniei şi să sprijine China. Situaţia grea economică a Angliei de atunci, a obligat guvernul englez să refuze propunerea americană. Totuşi guvernul american a trimis energice note de protest la adresa Japoniei, la cari drept răspuns a primit asemănătoare drastice note.

Când au văzut că nici un demers nu dă rezultat, Statele Unite au trebuit să se limiteze la introducerea unei politici, care nu recunoştea statul Mandschukuo şi nici vreo altă lărgire a sferei politice japoneze. În acelaş timp, deşi nu era membru al Ligei dela Geneva, Statele Unite s'au adresat Ligei Naţiunilor pentru a obţine simpatie şi sprijin pentru politica sa. Hotărârea forului genovez a adus condamnarea morală a Japoniei, fapt care a determinat această ţară să părăsească Liga. America a încercat odinioară să determine o schimbare în politica Japoniei cu mijloace destul de tari, dar paşnice. În anii următori au fost trimise Japoniei de către Statele Unite, noui proteste, întrucât Japonia înfiinţase în profitul său un monopol al uleiului în Manchukuo şi-şi mărise sfera de influenţă şi'n alte privinţe; protestele au fost respinse de Japonia. În 1936 Japonia a repudiat tratatul naval de limitare a flotei şi'n felul acesta politica japoneză, s'a liberat de importante îngrădiri.

Noile ostilităţi dintre Japonia şi China, începute în anul 1937 şi cari durează şi astăzi au dat prilejul guvernului american de a cere Angliei să participe la o acţiune comună în Extremul Orient. Anglia a refuzat şi'n felul acesta America a trebuit să se mărginească la propria sa forţă în politica Extremului Orient.

Poporul american e animat de sentimente anti-japoneze de foarte multă vreme. Politica şi economia cercurilor dătătoare de ton din America, tinde să asigure Statelor Unite pieţele de desfacere necesare, cu alte cuvinte, forţa politică să-şi găsească expresie în cea economică în ţinuturile din Extremul Orient.

Statele Unite însă, asistară în ultima vreme la marele avânt politic şi economic al Japoniei şi văzură cum primul loc pe piaţa Est-asiatică este cucerit de către acest stat. Statele Unite nu s'au putut obişnui cu gândul, că distanţa de 8000 km. dintre America şi Asia, ar fi obstacol de netrecut sau că pretenţiunile lor fără concurenţa Angliei n'ar putea fi satisfăcute. Deaceia ele au luat hotărârea, de a transforma legătura şi obligaţia faţă de Filipine într'un tratat militar şi politic, prin care se asigură şi independenţa Filipinelor, începând din 4 Iulie 1946, fireşte, cu anumite îngrădiri.

Japonia nu s'a lăsat impresionată de protestele, intimidările şi nici de nerecunoaşterea situaţiei nou create, ci a declarat-o deschis, că are intenţia de a crea o nouă ordine în Extremul Orient, care va asigura mai bine interesele sale de cum a fost stabilit prin tratatele de odinioară. Politica de spaţiu pe care şi-au însuşit-o americanii, din doctrina lui Monroe, voesc s'o preia japonezii pe contul lor în Extremul Orient.

Însă Statele Unite fac din problema din Estul asiatic o chestiune de prestigiu de care nu pot să se elibereze. Mândria americană se simte rănită, prin barierele ridicate în Extremul Orient, deoarece plănueşte crearea unui triunghiu strategic: Alaska, Havay, Canalul Panama; cu toate acestea, Extremul Orient rămâne prea depărtat. Cheltuielile militare din America au atins în ultima vreme sume fantastice şi au drept scop de a întrece Japonia, pe viitor, prin crearea unei forţe militare superioare; ele apoi sunt difuzate pentru a ameninţa şi avertiza statul japonez.

Toată flota americană, stă ca un bastion îndreptat contra Japoniei în Oceanul Pacific. Statele Unite aşteaptă cel mai favorabil rezultat, dela dificultăţile create Japoniei, prin denunţarea tratatului comercial japono-american, care s'a produs în 26 Ianuarie a. c. şi dela războiul dus de japonezi de atâta vreme împotriva Chinei. Ele speră că toate aceste evenimente, vor forţa Japonia, să accepte propunerile americane, cari urmăresc readucerea Statelor Unite în sfera Extremului Orient. Sunt numeroase motivele, cari se opun pătrunderei Americei în centrul intereselor vitale japoneze. Forţele în balanţă sunt reprezentate pe deoparte de uriaşa economie americană şi pe de altă parte de voinţa japoneză şi de distanţa enormă dintre cele două state. Este de aşteptat ca pe viitor drama să se desfăşoare cu o încordare crescândă şi cu scenar schimbat.

Războiul Italiei

În clipa în care Italia a luat poziţie în acest conflict dezlănţuit de Franţa şi Anglia, declarându-se putere „care nu poartă războiu", puterile democratice au început să desfăşoare o mare propagandă pentru a despărţi Roma de Berlin. S'a făcut mare abuz de complimente ca acestea: „înrudire latină", „prietenie tradiţională"! Când s'a pierdut speranţa că Italia poate fi despărţită de Germania, s'a trecut la ameninţări pentru a impresiona pe italieni: armata franceză va trece Alpii şi va ataca Lombardia; flota franco-engleză va distruge porturile italiene cu tunurile ei colosale; aviaţia aliată, va nimici ţinuturile industriale italiene; în Abisinia va începe răscoală; pe lângă aceasta — lucru foarte important! — poporul italian va termina odată cu acest fascism, care e atât de duşmănit! Pe de altă parte, Germania a fost avertizată, să nu-şi ia pe gât un aliat ca Italia. Contribuţia sa militară ar fi fără valoare şi ar însemna pentru Germania mai degrabă pagubă decât câştig.

În realitate, desfăşurarea evenimentelor a arătat cu totul altceva. Din prima zi, Italia, ca stat „care nu făcea războiu", s'a silit din toate puterile, să contribue la victoria germană. Germanii au recunoscut aceasta în mod loial şi pe faţă. Când Ducele a socotit sosit momentul, pentruca Italia să treacă la atac, soarta Franţei fusese deja hotărâtă. În vârful Alpilor, se afla o puternică armată franceză, care nu ştia nimic de soarta armatei surori, depe frontul franco-german, şi care sprijinită pe fortificaţii pregătite cu decenii înainte, era hotărâtă să opună rezistenţă înverşunată.

Armistiţiul cu Franţa a influenţat foarte favorabil poziţia Italiei în Marea Mediterană şi în Libia. Toate forţele maritime italiene, în afară de câteva elemente indispensabile siguranţei, situate la frontiera posesiunilor franceze, au putut fi îndreptate contra singurului duşman care mai rămăsese: Anglia. Negreşit flota mediteraniană britanică, a fost mult mai puternică decât cea italiană. Punctele de sprijin engleze nu fuseseră încă zdruncinate. În Egipt, se găseau gata de atac puternice forţe terestre şi aviatice, sprijinite pe o bază de operaţii, pregătită cu deamănuntul, care se întindea deadungul întregei ţări. Şi totuşi guvernul egiptean ar fi trebuit să considere pe italieni „agresori", dacă ei ar fi pătruns în Egipt!! Ciudată situaţie! Din Sudan, Kenia şi Somalia Britanică, Anglia putea să desfăşoare o manevră concentrică contra Abisiniei cu forţele şi întăririle sale coloniale (în Egipt de pildă, se aflau unităţi indiene, australiene şi sud-africane). Marea Britanie era convinsă, că în acele ţinuturi ar izbucni revoltele băştinaşilor, deaceia a trimis pe fostul Negus din Londra la Khartum, pentru a intra ca „învingător", în împărăţia de odinioară.

În momentul în care Italia a tre-

militare importante, se găseau la cut la ofensivă, toate obiectivele depărtări de sute de kilometri. Delta Nilului la 500 km.; Port Sudan şi calea ferată spre Khartum la 300-700 km.; Nairobi la 500 km.; numai coasta Somaliei Britanice era mai apropiată: 100-200 km. În toate direcţiile, cari duceau spre aceste obiective, Italia avea în faţa ei nesfârşite pustiuri; în Somalia Britanică, munţi de peste 1500 m. altitudine; lipsă de drumuri şi de apă; căldură tropicală pretutindeni; cu alte cuvinte e vorba de un adevărat războiu colonial, aşa cum a purtat generalul von Deimling în Sudwest-Africa, Lettow-Vorbeck în Africa de Est germană, sau generalul Kress von Kressenstein în pustiul Sinai; şi acest războiu îl poartă Italia contra unui duşman, care se întinde pe un front de 4000 km., pe care inamicul îl organizase de multă vreme!

Cu toate aceste dificultăţi şi obstacole, Italia a luat asupra sa iniţiativa acţiunilor, pe care a menţinut-o tot timpul acestor două luni de război. Performantele realizate: Malta şi-a pierdut cu totul importanţa sa ca punct de sprijin pentru flotă; rezervoarele de petrol din Haifa sunt în flăcări; Alexandria şi Gibraltarul se află în tirul bombelor aviatorilor italieni şi nu mai pot da sprijin unităţilor engleze; nicio lovitură de tun, n'a atins vreunul din porturile Italiei; flota britanică a suferit înfrângeri de o hotărâtoare importanţă.

Italia n'a început o ofensivă anxioasă contra Egiptului, dar mai devreme sau mai târziu, acest fapt se va întâmpla! Până acum toate atacurile trupelor motorizate engleze au fost respinse cu pierderi grele, iar avantgărzile italiene au atins deja pământul egiptean. Prin cucerirea Kassalei în Sudan, au fost închise toate căile eventuale de invazie ale inamicului spre Abisinia. În acelaş timp, Italia a obţinut o bună poziţie de pătrundere în Valea Nilului şi spre Marea Roşie. În Kenia, Italia a ocupat mai întâi Dolo, a cărei simplă existenţă constituia o ameninţare şi o provocare, iar după căderea Moyalei, trupele italiene au înaintat fără întrerupere spre Sud. Atacurile inamice date în preajma Lacului lui Rudolf, au putut fi uşor respinse, cu ajutorul populaţiei băştinaşe. Aviaţia italiană îşi împrăştie astăzi bombele sale cu mult mai departe înspre Sud, până la Buna şi Wajir. Până la sfârşitul lui Iulie, Italia se mulţumise cu bombardarea porturilor Zeila şi Berbera din Somalia Britanică. La începutul lui August, coloanele italiene au trecut graniţa şi au ajuns până la mare. Cu cucerirea Zeilei şi a restului coastei, se apropie ceasul în care va cădea punctul de sprijin englez Aden, care a fost atât de des bombardat.

Acesta e războiul italian. El evoluiază conform aspiraţiunilor naţionale şi imperialiste italiene şi în spiritul frăţiei de arme a puterilor Axei.

LUPTĂ PENTRU EGIPT

Marea Britanie este lovită în centrul vital al Imperiului

SUEZUL ŞI DRUMUL INDIILOR

Egiptul şi Suezul

În clipa în care scrim aceste rânduri comunicatul oficial britanic anunţă că „În Egipt, continuându-şi înaintarea dealungul brâului de coastă, două coloane italiene, sprijinite de puternice contingente, aflate în urmă, au ocupat Sidi Barani".

Oricât de emoţionant ar fi atacul ucigător pe care aviaţia germană îl dă asupra Londrei, ori cât de însemnate ar fi efectele acestui atac pentru soarta însăşi a războiului, semnificaţia acţiunii italiene în Egipt nu poate fi lăsată pe al doilea plan.

Este clar pentru ori cine cunoaşte cât de puţin structura Imperiului Britanic, că marea sa forţă şi în acelaş timp marea sa slăbiciune este constituită de risipirea posesiunilor sale pe întreg întinsul globului.

Constitue o forţă răspândirea aceasta fiindcă, prin întemeierea câtorva mari centre comerciale în diverse puncte ale globului, Marea Britanie obţine o posibilitate de alimentare cu materii prime pe care majoritatea statelor nu o au; constitue o forţă fiindcă prin întemeierea unor baze navale şi aeriene, Imperiul îşi asigură un relativ control al marilor căi de transport.

Dar, constitue şi o mare slăbiciune răspândirea aceasta fiindcă făcând imposibilă o bună apărare a tuturor posesiunilor, obligând la o destrămare a forţelor de rezistenţă, ea permite unui adversar bine organizat să lovească Imperiul în centrii săi vitali şi să-i grăbească prăbuşirea.

Este lucrul pe care conducătorii Axei l-au înţeles aşa cum numai Napoleon îl înţelesese poate.

Atacând Egiptul în acelaş moment în care aviaţia germană nimiceşte Londra trupele italiene urmăresc să desfiinţeze unul din cei mai importanţi centrii vitali ai Imperiului Britanic şi să pregătească drumul desagregării totale.

În ce măsură Egiptul este unul din centrii vitali ai Imperiului Britanic vom căuta a arăta în rândurile ce urmează.

EGIPTUL ŞI MEDITERANA ORIENTALĂ

Mare ca întindere dar extrem de mic ca suprafaţă locuită, Egiptul a constituit încă din adâncul unei istorii multimilenare, punct de atracţie pentru toţi cuceritorii lumii vechi nu atât prin bogăţia pe care numai în slabă măsură o poate oferi cât pentru aşezarea sa dominantă în Mediterana orientală.

Plasat la extremitatea nord-vestică a Africei, scăldat de cel mai mare fluviu al celor două continente ce închid bazinul mediteranean, imperiul Ptolomeilor oferea şi negustorilor baza cea mai sigură de plecare şi de refugiu pentru orice mare acţiune navală în Mediterana orientală.

Vlăguit ca forţă Egiptul nu constituia pentru nimeni o rezistenţă. El era terenul cel mai bun pentru ridicarea unei tabere, pentru alimentarea unei armate, pentru adăpostirea unei flote.

Pentru aceste interese şi cu acest scop, cu tendinţa de a-şi forma o bază de plecare împotriva unui imperiu otoman şi a unei Rusii cu care avea prea adesea de luptat, Anglia şi-a făcut primele aşezări în Egipt, la mijlocul veacului trecut.

Prin poziţia foarte fragilă a suzeranităţii otomane, sub care Egiptul fusese pus în 1841 de tratatul dela Londra, infiltraţia britanică s'a putut produce uşor.

Cucerirea Sudanului de către Mehmet Ali subminează finanţele Statului Egiptean în asemenea măsură încât Anglia poate face un nou pas înainte pe calea cuceririi Egiptului oferindu-i asistenţa anglo-franceză.

La 1882 cucerirea este înfăptuită căci sub pretextul de a salva pe Khediv de revolta colonelului Arabi-Paşa englezii ocupă valea Nilului.

Alexandria deţine marea bază navală a Angliei în Mediterana orientală. Stăpâni pe Gibraltar, pe Malta, pe coastele egiptene, englezii controlează întreaga mare Mediterană.

Nu este lucrul cel mai important.

CANALUL DE SUEZ NOUL DRUM AL INDIILOR

În 1859, planul francezului Ferdinand de Lesseps, de a se tăia istmul extrem de îngust ce face legătura dintre Egipt şi deserturile arabice, pentru a se stabili comunicaţia între Mediterană şi Marea Roşie, trece în fapt şi după zece ani de muncă, în 1869 canalul este terminat.

Pentru englezi, importanţa Egiptului devine, în acel moment, capitală.

Câteva date vor arăta de ce.

Înainte de tăiarea canalului, comunicaţiile între India, principala colonie britanică, şi metropolă, se făcea ocolind întreaga Africă. Dela Southampton până la Bombay navele trebuiau să parcurgă 11.133 de kilometri. Întregul ocol ce înseamnă din punct de vedere economic şi strategic nevoia unei asemenea deplasări.

Suezul deschide un nou drum spre Indii, un drum care măsoară exact pe jumătate de cât cel al Capului Bunei Speranţe. Între Shuthampton şi Bombay, trecând pela Port Said, distanţa este doar de 6096 kilometri.

În economia Marei Britanii, Suezul devine deci punctul cel mai important, aşa cum Egiptul rămâne punctul cel mai important în rosturile strategice ale Mediteranei orientale.

Prin Suez, Anglia controlează comerţul întregei lumi, prin Egipt îşi asigură apărarea acestui atât de important punct strategic.

Populaţia egipteană nu suportă însă presiunea crescândă a stăpânitorului britanic. În 1922, în urma unor violente mişcări naţionaliste, Londra este obligată să recunoască independenţa Egiptului să-i acorde o dinastie ereditară, un parlament ales şi să-şi retragă trupele din Cairo şi din Alexandria. Ea reuşeşte să obţină însă dreptul ca până în anul 1936 să aibă paza Canalului de Suez, pentru apărarea căruia trebue să aibă în permanenţă un efectiv de 10.000 de oameni.

Este o libertate parţială pe care Egiptul o obţine şi o libertate de circulaţie iluzorie pentru restul statelor.

Pe temeiul alianţei ce există între fosta metropolă şi Statul Egiptean, guvernul englez şi-a construit la începutul ostilităţilor puternice baze navale şi aeriene în Egipt.

Prin ele, coloniile italiene sunt neîncetat atacate, prin ele Suezul a fost închis tuturor statelor.

LUPTA PENTRU EGIPT

Astăzi, trupele italiene au pornit marea acţiune pentru eliminarea englezilor din Egipt. Este o luptă care la capătul ei trebue să însemneze tăierea drumului Indiilor pentru Anglia şi deschiderea Suezului pentru puterile axei, eliminarea Marei Britanii din Mediterana orientală, ruperea legăturilor ei cu lumea arabă.

Înţelege oricine că înfăptuirea acestui lucru echivalează cu o lovitură mortală pentru Anglia. Tocmai de aceia nu trebue să se creadă că acţiunea trupelor italiene va fi uşoară.

După informaţiile ce există Italia are masată o jumătate de milion de soldaţi coloniali şi naţionali în Cirenaica şi în Libia. Susţinut de flota aeriană italiană efectivul acesta reprezintă o forţă considerabilă.

Este greu de crezut că Anglia va fi putut realiza un mare contingent de trupe engleze în Egipt.

Bazele aeriene sunt numeroase şi bine utilate.

Efectivul armatei egiptene nu ne este cunoscut. Considerând însă faptul că Egiptul are o populaţie de 14 milioane de locuitori trebue să acceptăm că numericeşte, abstracţie făcând de proasta dispoziţie a trupelor faţă de Anglia, sprijinul trupelor egiptene poate fi considerabil.

Acestor elemente foarte puţin precise li se adugă însă câteva date certe. Egiptul este o ţară care dintr'o suprafaţă de 1 milion de kilometri pătraţi nu are suprafaţa locuibilă decât 31 de mii de kilometri. Restul este desert. Partea locuită se concentrează pe malurile Nilului unde populaţia atinge o densitate de 600 de oameni pe kilometru pătrat.

Un atac împotriva Egiptului se izbeşte deci, în primul rând, de o mare rezistenţă a naturii. Înainte de a lua contactul cu un inamic a cărui forţă este puţin cunoscută trupele italiene au de luptat cu desertul mişcător, cu marile furtuni de nisip, cu inegalităţile de temperatură.

De aceia, marele atac asupra Egiptului nu permite o pătrundere prin mai multe puncte. Cele două puternice coloane italiene trebue să urmărească malul mării.

Pentru adversar lucrul acesta este un avantagiu.

Atacând deci Egiptul, trupele Ducelui Mussolini înteleg să străbată toate aceste dificultăţi pentru a lovi Anglia într'unul din centrii săi vitali.

Egiptul care a primit pe Antoniu şi pe Bonaparte, va primi în curând un nou mare cuceritor.

Drumul Indiilor.

Poate fi Europa victima unei foamete organizate?

Rostul Statelor Unite în planurile de blocadă ale Angliei

Nu ar fi fost nevoie ca Anglia să declare război întregei Europe, pentru ca fiecare om să fie convins, că Marea Britanie, cu intenţiunile sale belicoase, se ridicase de multă vreme împotriva Continentului nostru, situându-se prin aceasta în afara comunităţii europene. Astăzi vedem de pildă, cum englezii dirijează un plan de înfometare contra întregei Europe. Acest plan englez asupra căruia Ministerul de Informaţii britanice a iniţiat o mulţime de „aleşi" propagandişti mondiali, intenţionează să înfometeze Continentul nostru, până la decimarea totală a populaţiei sale, prin tăiarea oricărei posibilităţi de aprovizionare de peste Ocean, până când, prin urmare, copiii şi femeile vor muri, sau Europa în genunchi, va implora mila Angliei. America va trebui să fie unealta acestui plan. Dacă intenţiunea britanică va da greş, ea va trebui să creieze cel puţin o înduşmănire de generaţii între popoarele ce trăesc de o parte şi de alta a Atlanticului. Într'adevăr, Anglia a făcut tot ceiace i-a stat în putinţă, pentru a face din popoarele din Nordul şi Sudul Americii părtaşi, pentru realizarea acestui mijloc laş şi mizerabil de luptă britanică. Sancţiunile lui Eden dictate odinioară împotriva Italiei, au fost de data aceasta reactualizate într'o proporţie extraordinară, ele fiind îndreptate împotriva întregului Continent.

Conform concepţiei generale a politicienilor şi profesorilor de istorie englezi, Germania a fost înfrântă în războiul mondial nu numai prin eforturile militare, ci mai ales prin blocada de înfometare britanică; acelaş lucru ar trebui să se petreacă şi în actualul conflict.

În ţările în care Anglia este încă diplomatic reprezentată, a început deja din mijlocul lunei Mai, să se facă o propagandă la ureche, de către Legaţiunile britanice, care tendenţios vorbesc de slaba recoltă şi foametea care va veni. Cu aceasta Anglia urmărea de a înfuza în rândurile populaţiei, groaza şi teama, dar mai ales intenţiona ca, prin informaţiunile corespondenţilor americani din toate părţile Europei să lase să pătrundă în America un fals ecou, asupra eficacităţii blocadei engleze, făcând să se creadă dincolo de Ocean că blocada se evolua favorabil. Marea Britanie lăsa să se întrevadă victoria prin înfometare. Din acest stadiu de pregătire, care a fost părăsit, s'a trecut acum la o campanie zgomotoasă. Nu numai ziarele şi revistele engleze sunt înţesate cu articole de înfometare, în fruntea cărora stă organul personal londonez „The Banker" al lui Churchill, ci şi presa americană. Este de aşteptat, scria un ziar londonez la începutul lunei, că planul blocadei engleze, împotriva Europei, se va izbi de multe dificultăţi. Guvernul englez însă, trebuie să facă toate sforţările, pentru a înfrânge cerbicia celor ce se pun de-a curmezişul acestei metode de război.

Rapida diminuare a proviziunilor engleze, care a adus în ultimele zile la nesfârşite restricţiuni, cere în mod imperios necesar ca să se vorbească de înfometarea restului Europei şi să anunţe această înfometare drept un mijloc de obţinerea victoriei. Acest lucru este făcut cunoscut nu numai poporului englez de către guvernanţi, ci chiar şi Americei, pentru a nu se da impresia că totul e pierdut.

Rezultatul acestei propagande tendenţioase, se oglindeşte în [illegible] informaţiuni de presă; de pildă ziarul „New York Sun" scrie [illegible]: „Foametea în Europa este o certitudine a viitorului [illegible] este o realitate categorică a prezentului. În unele ţinuturi, mor [illegible] mii de oameni de foame. Între [illegible] şi şapte milioane de oameni [illegible] sorţiţi morţii prin inaniţie [illegible] York Post" adaugă într'un articol: „Franţa s'a adresat Statelor Unite şi celorlalte ţări americane, [illegible] gâmintea de a i se trimite alimente. Alte state europene vor face acelaş lucru. Statele Unite şi celelalte naţiuni ale Americei, cari au posibilitate de a exporta, trebuie să respingă în mod categoric asemenea apel. Ele trebuie să [illegible] alimentele, chiar însăşi hrana pentru populaţia civilă, constitue materiale de război. America [illegible] să înţeleagă, că trimiţând alimente femeilor şi copiilor înfometaţi [illegible] Franţa, nu se face altceva [illegible] străpungerea blocadei engleze. Aşa fiind situaţia, statele americane trebuie să refuze [illegible] exportarea de alimente [illegible] Europa".

Această atitudine, caracterizată întocmai [illegible] spus Molotov în ultima sa cuvântare, relativ la [illegible] jitorul american, faţă de Anglia.

America nu este capabilă de intervenţie armată, aşa cum reiese din aprecierile specialiştilor americani; dar nu este mai puţin adevărat, că actualul Preşedinte al Americii, Roosevelt, va încerca în orice chip posibil, să ajute Anglia în războiul său. Guvernul englez a propus Statelor Unite, maniera în care el înţelege să capete sprijinul neînarmat american: printr'o absolută închidere a exportului de cereale, uleiuri, alimente pentru oameni şi animale, pe cari Continentul european ar putea să le cumpere (natural Anglia se excepta dela un asemenea tratament).

Dar chiar şi englezii din Washington, nu pot să nege aceste fapte; de pildă în „Saturday Evening Post" putem citi următoarele:

„America se zbate într'o [illegible] economică; Sudul se zbate din cauza problemei rămasă nerezolvată, relativ la producţia de bumbac; industria în general, [illegible] sugrumată; milioane de oameni [illegible] de lucru; pretutindeni apare [illegible] mizeriei; preţurile cresc, [illegible] America de inflaţie, mai [illegible] în urma creşterii rapide a [illegible] statului. Intrarea Americii [illegible] într'o formă precisă [illegible] război, ar înrăutăţi aceste [illegible] şi dificultăţi sociale, economice şi politice, de o [illegible] situaţia din ultimii [illegible] par roz, faţă de cea [illegible].

Produsele de cereale din Statele Unite şi din America de Sud, au rămas neplasate, precum [illegible] produsele de cafea, [illegible] bumbac, cer în mod strigător [illegible] grabnică desfacere; dar în [illegible] privinţă, nici Anglia şi nici americanii nu pot fi de ajutor.

În sfârşit, ca să conchidem [illegible] să declarăm categoric:

„Toate socotelile engleze [illegible] sunt false, [illegible] înainte de a înfometa Europa, Anglia va fi frântă [illegible] aceasta va contribui [illegible] măsură şi blocada germană [illegible] faţă zilele trecute!

Sfârşitul Francmasoneriei

Este caracteristic faptul, că în ultimele decenii, numai Italia şi Germania au reuşit să distrugă francmasoneria. Toate atacurile bisericei contra lojilor masonice au rămas fără efect. Revoluţiile naţional-socialistă şi fascistă, şi-au luat asupra lor sarcina, de a distruge aceste focare, cari într'o largă măsură au constituit puncte de sprijin bine organizate în slujba liberalismului şi a finanţei mondiale. Dacă acum şi alte state încep să imite exemplul naţional-socialist şi fascist, aceasta se datoreşte marilor prefaceri petrecute în Germania şi Italia, dar mai ales străluciţei victorii din Iunie 1940.

Respingând cu toată furia spiritul şi metodele francmasoneriei, naţional-socialismul este destul de bine documentat, pentru a nu considera francmasoneria, care de 150 de ani domină viaţa Europei, drept un simplu fapt divers, o simplă unealtă organizatoare de conspiraţii întunecoase. Noi considerăm ideile şi evenimentele, cari au decurs din revoluţia franceză, drept o rupere totală de mentalitatea evului mediu; această rupere de trecut, nu a adus în schimbul mentalităţii alungate, concepţiuni sănătoase de viaţă nouă; dar noi nu contrazicem nici faptul, că epoca absolutistă a fost putredă şi coruptă şi că forţele de cari dispunea acea epocă, s'au arătat a fi incapabile de a realiza o evoluţie sănătoasă.

Prin urmare astăzi vedem că istoria, printr'o compensare a forţelor şi-a dat astăzi verdictul asupra sistemului francez al veacului al 18-lea, care s'a prăbuşit; acest verdict are şi efectul asupra altor state! De aceia [illegible] gândit faptul, că [illegible] forţe, cari odinioară [illegible] pretextele, că erau în [illegible] de a distruge prin ele [illegible] masoneria, încearcă şi astăzi, [illegible] numite idei, să [illegible] vechile forme ale trecutului, [illegible] du-le în locul mediei [illegible] a fost [illegible]. Dacă aceste [illegible] încercări ar urma să fie [illegible] în fapte certe, ar [illegible] se întrebuinţează din [illegible] lui al 20-lea, spiritul [illegible] 17-lea şi al 18-lea, [illegible] logic, ar determina [illegible] lor 19 şi 20 să [illegible].

Din cele spuse rezultă [illegible] desfăşurarea spirituală [illegible] din oricare ţară şi chiar din Europa în genere, [illegible] lor, cari au determinat [illegible] francmasoneriei, îşi [illegible] importanţa. Naţional-socialismul [illegible] finitiv capăt masoneriei şi [illegible] tale instituţiuni [illegible] de mentalitatea liberală [illegible] Naţional-socialismul [illegible] distrugerea masoneriei, [illegible] de a croi drum liber [illegible] ţiuni, şi acest fapt a [illegible] realitate, dintr'o nouă [illegible] socială de stat, îndreptată [illegible] va liberalismului [illegible].

Indiferent cum ar fi [illegible] [illegible]

Tip. „Universul", Str. Brezoianu 23—25